

Джеймс Джойс

Денят на бръшляна

Старият Джек събра въглищата с греблото, заедно с парче картон и ги хвърли над побелелите въглища. За момент лицето му изчезна в мрака, но като се разгоря огъня, сянката му пробяга по отсрещната стена, а лицето му се обви в светлина. Беше лице на стар човек, доста кокалест и брадясал. Най-сините очи светеха на огъня, а устата му се отваряше от време на време, механично премляскваше. Когато въглищата се разгоряха той взе парче картон посочи го и каза:

– Сега е по-добре, Мистър О'Конър.

Мистър О'Конър, побелял млад мъж, с обезобразено от петна и пъпки лице, вадеше тютюн за цигара от малка цилиндрична кутийка, се стресна, когато го повикаха по име и спря механичната си дейност. После пак се зае със задачата си, а след миг реши да оближе хартията.

– Дали ще се обади Мистър Търни, като се върне? – пита с фалцет.

– Не каза.

Мистър О'Конър сложи цигарата в устата си и се затърси за нещо в джоба си. Извади колода карти.

– Ще ти дам кибрит! – каза стареца.

– Не се тревожи, ще се справя!

Избра една карта и се зачете в нея.

ОБЩИНСКИ ИЗБОРИ

Мистър Ричард Дж. Търни, социалист, най-добрият за вашия глас, участник в изборите за общински представител.

Мистър О'Конър беше нает от агент на Търни да агитира квартала за изборите, но тъй като времето беше неподходящо, книгите щяха да се намокрят, той прекарваше по-голямата част от деня си пред камината в стаята на партията улица Уиклоу, заедно със стария пазач – Джек. Стояха там, докато нощта не се спуснесе над късия ден. Беше шести октомври, тъмно и студено навън. Прибра картите и си запали цигара. Пламъкът освети листото от бръшлян на ревера на палтото му. Старецът го изгледа, после взе парче картон и се зае с огъня.

– А, да! – продължи той. – трудно е да отглеждаш деца. Кой би си помислил, че ще стане така! Пратих го на братството на християните и направих каквото мога за него, ама се научил да пие! Ех, опитах се да го направя свестен човек!

Бавно премести картите.

– А сега съм само един старец! Хванах пръчката и го бих до изнемога, както съм правил много пъти досега. Майката, знаеш, само го

защитава...

– Това разваля децата! – каза Мистър О'Конър.

– Абе, сигурен съм в това. И най-нагло ти благодаря. Ама той ми хвана ръката, като видя, че не мога повече и ми ги наговори едни... Какво ще се случи сега със света, ако децата говорят така на бащите си?

– На колко години е?

– Деветнайсет!

– Защо не го накараш да работи нещо?

– Разбира се, след като свърши училище и ми се върна пиян аз му казах „Трябва да си намериш работа? Не мога да те издържам повече!“ Но това е най-лошото, пропива всичко, което заработи.

Мистър О'Конър кимна с глава в знак на съгласие, старецът замълча и се загледа в огъня. Някой отвори вратата на стаята и се провикна:

– Здравейте! Тук ли е събранието на фримасоните?

– Кой е? – пита старецът.

– Защо стоите на тъмно? – пита гласът.

– Ти ли си, Хинс? – попита Мистър О'Конър.

– Да! Какво правите в тоя мрак? – попита Мистър Хинс, поглеждайки към огъня.

Беше висок, строен, млад мъж със светлокафяви мустаци. Капчици дъжд се стичаха от шапката му, а яката на палтото му беше изправена.

– Е, Мат, – обърна се към Мистър О'Конър. – как я караш?

Мистър О'Конър кимна с глава. Старецът остави камината, донесе две свещи, запали ги от огъня и ги занесе до масата. Стаята се освети, но огънят изгуби красотата си. Стените бяха голи, имаше само списък на адресите на избирателите. По средата на стаята имаше масичка с натрупани листи хартия.

Мистър Хинс се загледа в камината и каза:

– Плати ли ти?

– Не още! – каза Мистър О'Конър. – Моля Бог да не ни забрави довечера!

Мистър Хинс се засмя.

– А, ще плати! Не се безпокой! – каза.

– Надявам се, да си знае работата! – каза Мистър О'Конър.

– Какво мислиш ти, Джак? – Мистър Хинс се обърна сатирично към стареца.

– Ми нищо, ама ще плати! Не е като другите неспособници!

– Кои други? – каза Мистър Хинс.

– Колгън. – каза сконфузено старецът.

– То е щото Колган е работник, нали сам каза? Каква разлика между добрият честен зидар и митаря, ех? Не е ли по-правилно работниците да са в корпорацията, отколкото който и да било друг, а няма ли той повече право, отколкото всичките ония лъжци, които ти свалят шапка и те манипулират, както си искат. Не е ли така, Мат? – каза Мистър Хинс към Мистър О'Конър.

– Мисля, че си прав! – потвърди О'Конър.

– Онзи е простичък честен човек, а не някакъв си блюдолизец. Тук е като представител на работническата класа. А това приятелче, което те е наело, само иска да вземе работата на останалите.

– Разбира се, работническата класа трябва да си има представител. – каза старецът.

– Работниците... само бачкат, а нямат и половин пени в джоба! А те произвеждат благата! Не се стремят да намерят святна дебела служба на синчетата, племенниците и братовчедите си. Работниците не щат да продадат честта на Дъблин на дявола, само за да се харесат на Германската монархия!

– Ама как? – каза старецът.

– Не знаеш ли, че са решили да поканят Едуард Рекс, другата година? Ще правим маанета на чуждия крал?

– А, не, нашето момче не го кани. – каза Мистър О'Конър. – Канят го националистите.

– Не, ли? Изчакай да видиш само! Познавам го, аз него! Хитрият Сладък Търни, нали?

– О, Боже! Може и да си прав, Джо! – каза Мистър О'Конър. – Дано го хване спондилита!

Тримата замълчаха. Старецът загреба повече въглища. Мистър Хинс свали шапката си, захвърли я, свали си яката. На ревера му имаше лист бръшлян.

– Ако този човек беше жив, – каза той, сочейки към листа. – онзи нямаше и да си помисли да дойде!

– Така си е! – каза Мистър О'Конър.

– Тихо, Господ е с тях! – каза старецът. – Има живот там!

Настъпи тишина. После на вратата се появи малко човече с течаш нос и много студени уши. Стигна до камината, триейки ръце, като че искаше да запали огън с тях.

– Няма пари, момчета! – каза.

– Сядай, Мистър Хинчи! – каза старецът, като му предложи стол.

– О, недей, Джак, недей! – каза Мистър Хинчи.

Кимна на Мистър Хинс и седна на стола.

– Твоя ли е улица Онгиър? – пита към Мистър О'Конър.

– Да! – каза О'Конър, като се разтърси за меморандума.

– Ходи ли у Грим?

– Да!

– Ами, на каква позиция е?

– Не каза! Каза само „Няма да кажа на никого, за кого ще гласувам!“ Но мисля, че ще е за нас!

– Защо?

– Попита кои са номинирани, споменах името на Отец Бърк и... мисля, че ще е за нас!

Мистър Хинчи започна да сумти и да търка ръцете си една в друга над огъня. После каза:

– За Бога, Джак, донеси малко въглища! Ще умрем от студ!

Старецът излезе от стаята.

– Няма да стане така! – каза Мистър Хинчи, поклащайки глава. – Говорих с обушарчето и то каза „О, Мистър Хинчи, ако нещата потръгнат, няма да ви забравя, бъдете сигурен!“ Тъп малък глупак! Уха, как може да е друг?

– Какво ти казах, Мат! – каза Мистър Хинс. – Пак Хитрият Сладък Търни!

– А, хитър е, защото го направиха такъв! – каза Мистър Хинчи. А тези неговите малки свински очички не са за нищо дадени, я! Проклет да е! Няма ли най-сетне да си плати като мъж, вместо да ми казва „О, Мистър Хинчи, трябва да говоря със Мистър Фанинг... Имам доста пари“. Тъпо школко хлапе, да върви по дяволите! Мисля си, че е забравил времето, когато малкият му баща взе оня магазин П употреба на Мери Лейн.

– Наистина ли? – каза О'Конър.

– О, Боже, да! – каза Мистър Хинчи. – Не си ли чувал? И хората ходеха там неделя сутрин, преди да са отворени къщите, за да си купуват палта и гащи! Но малкият хитър баща на Хитреца Търни винаги криеше бутилка в ъгъла. Сега схвана ли? Ей откъде е излязъл онзи!

Старецът се върна с въглищата и ги сложи в огъня.

– А, прекрасно добрутро! – каза Мистър О'Конър. – Как очаква да работим за него, като не ще да плаща!

– А, не мога да ти помогна! – каза Мистър Хинчи. – Очаквам, като се върна въщи, да намеря пристава в хола.

Мистър Хинс се засмя, стана от камината, повдигна рамене и се

пригответи да отпътува.

– Всичко ще е наред, като дойде Крал Еди! – каза. – Е момчета, махам се! До по-късно! Чао!

Излезе бавно от стаята. Нито Мистър Хинчи, нито останалите продаваха. Едва след като затвори вратата, Мистър О'Конър, загледал в камината каза:

– Чао, Джо!

Мистър Хинчи почака малко и после кимна към вратата.

– Кажете ми, какво доведе нашият стар приятел тук? Какво иска?

– Горкият Джо! – каза Мистър О'Конър, хвърляйки фасата в огъня. – Ядосан е! Както и ние самите!

Мистър Хинчи изсумтя, загледа се в огъня, ядосано, в знак на негласен протест.

– А сега да ти кажа моето лично мнение, – каза той. – Този мъж, според мен, е от другия лагер. Шпионин е на Колган, ако питаш! Ходи тук-таме, сумти и гледа докъде сме я докарали. Не подозират теб! Загря ли!

– Ах, момчето е свястно! – каза О'Конър.

– Баща му беше свестен, почтен, уважаван човек. – започна Мистър Хинчи. – Горкият стар Лари Хинс! Много добро е направил! Но се страхувам, че нашето приятелче не е 19 каратов диамант. Проклет да е, мога да разбере, ако някой е ядосан, но не мога да го разбере, когато лъже! Няма ли поне частица мъжество!

– От мен не получи „Добре дошъл“, като дойде! – каза старецът. – Нека си прави, каквото си ще в собственият лагер, ама не й да идва тук и да сумти!

– Не знам! – каза Мистър О'Конър, замислено, докато изваждаше цигарите и тютюна. – Мисля, че е силен мъж! А и е умен, особено в писането! Спомняте ли си какво беше написал...

– Някои от онези дрънкачи и фениалисти са доста умни, ако това питаш! – каза Мистър Хинчи. – Искаш ли да ми знаеш мнението за всичките онези шутове? Знаем си аз, че поне половината са на заплата към Двора!

– Кой ги знае! – каза старецът.

– Аз го знам този факт! – каза Мистър Хинчи. – Всичките са наемници на Двора... Не говоря за Хинс... Не! Проклети да са, той даже не знае за тази работа... Но има точно едно определено аристократче с остри очички, знаете, за кой патриот ви говоря!

Мистър О'Конър кимна.

– Да, той е дисидент, поддръжник на Майора, как пък не! Патриот по сърце! Това приятелче би продало страната си за четири пенса, без да му мигне окото и ще коленичи пред Божият кръст в знак на благодарност, че му е дал шанса да я продаде!

На вратата се почука.

– Влез! – каза Мистър Хинчи.

На вратата се появи персона, наподобяваща беден актьор или шут. Черните му дрехи бяха така изпънати по късото му тяло, че беше трудно да се разбере дали е свещеник или работник, защото яката на палтото му беше повдигната нагоре, копчетата бяха скъсани, носеше кръгла шапка от твърд черен филц. Лицето му, покрито с капки дъжд, с жълти бузи, на които личаха червените петна на скулите. Изведнъж отвори гигантската си уста, в знак на объркване, и в същото време светлосините си очи, в знак на удоволствие и изненада.

– О, отец Кион! – скочи Мистър Хинчи. – Ти ли си? Ела!

– О, не, не, не! – каза отец Кион, като че ли говори на дете.

– Няма ли да влезеш и да седнеш?

– Не, не, не! – каза отчето, със сдържан, тих, кадифен глас. – Не искам да ви преча! Търся Мистър Фанинг...

– Той е някъде из Блек Ийгъл! – каза Мистър Хинчи. – Но няма ли да дойдеш и да седнеш за малко?

– Не, не, благодаря! Имам малко работа. – каза отец Кион. – Благодаря много, наистина!

Спъна се на вратата. Мистър Хинчи взе едната свещ и тръгна с него надолу по стъпалата.

– О, ще се оправя! Обещавам!

– Но... стъпалата са толкова тъмни.

– Не, не, виждам... Благодаря, наистина!

– Добре ли си?

– Всичко е наред... благодаря!

Мистър Хинчи се върна със свещта и я остави на масата. Седна отново до огъня. Възцари се тишина.

– Каж ми, Джон... – започна Мистър О'Конър, палейки цигара.

– Хъм...

– Какъв е той, всъщност?

– Опитай с нещо по-простичко! – каза Хинчи.

– Ами, той и Фанинг ми изглеждат много гъсти... Често ходят в Каванаг, заедно. Свещеник ли е?

– Мммм, да! Надявам се! Мисля си, че е черната овца... Нямаме

много такива, благодаря Богу! но имаме няколко... Той е злочест... по някакъв начин...

– И как е стигнал дотук?

– Друга мистерия!

– Работи ли в някакъв параклис, църква, институция или...

– Не! – каза Мистър Хинчи. – Мисля, че пътува по свое желание...

Бог да ми прости, но си мисля, че е изпил поне дузина тъмни бири!

– Има ли нещо за пиене, тук? – попита О'Конър.

– Ох и аз съм жаден! – каза старецът.

– Питам онова обущарче поне три пъти, дали ще ни изпрати дузина тъмни бири. Попитах го и наскоро, но той висеше на ъгъла с голям колет в ръка и се беше разговорил с Елдерман Кули.

– Защо не му напомни? – попита Мистър О'Конър.

– Не можех да им се меся в разговора, почаках докато ме види и казах: „За онзи малък проблем, за който си говорехме...“ „Всичко ще е наред, Мистър Хинчи“... мога да се закълна, че беше забравил!

– Става нещо с тия четиримата. – замислено каза Мистър О'Конър.

– Видях тримата заедно, заети с нещо, вчера, на ъгъла на улица Сифолк.

– Мисля, че знам на какво си играят! – каза Мистър Хинчи. – Трябва да играеш с общинските съветници, ако искаш да станеш кмет, да им дадеш парички! Те ще те направят кмет! О, Боже! Вече сериозно взех да се замислям, дали да не стана кмет! Какво мислите? Ставам ли за тази работа?

Мистър О'Конър се засмя.

– Толкова, колкото и да имаш пари да взимаш...

– Да излизам с колата от кметството, – каза Мистър Хинчи. – със всичките си телохранители, а Джак в колата пред мен, ех...

– Направи ме секретар, Джон!

– Да! А отец Кион ще ми е собственият свещеник! Ще сме си като семейство!

– Чудесно, Мистър Хинчи! – каза старецът, – Ти имаш по-добър стил от ония! Един ден си говорих със стария Кийгън, портиера. „Е, харесваш ли новия си господар, Пат? – казах му аз. – Сега не работиш толкова, а?“ „Работа! – каза той. – Та той харесва да му вони на лой!“ И знаете ли какво ми каза? Сега, пред Бога ви казвам, не му вярвам!

– Какво?

– Каза ми „Какво ще си помислиш, ако ти кажа, че новият кмет на Дъблин, седи на масата на вечеря с чиния евтини пържоли? Това живот на човек от висшата класа ли е?“ „Хъм... Хъм – казах аз. – кмет, а?

Какъв човек ни ръководи?“

Някой почука на вратата, едно момче си провря главата.

– Кой е?

– От Блек Ийгъл! – каза момчето и сложи една торба на пода, чу се шум от блъскането на бутилки.

Старецът помогна на момчето да извади бутилките и да ги сложи на масата. После момчето взе торбата на рамо и пита:

– Бутилки?

– Какви бутилки?

– Няма ли да ни оставиш да ги изпием, първо? – пита Мистър Хинчи.

– Казаха ми да питам за бутилки?

– Върни се пак, утре! – каза старецът.

– На, момче! Върви при О'Фарел и кажи да ни даде тирбушон, кажи му, че е за Мистър Хинчи. Кажи му, че няма да чакаш! И остави тая торба, тук!

Момчето излезе. Мистър Хинчи протри ръце и каза:

– Е, не е чак толкова лош! Поне държи на думата си!

– Няма чаши! – каза старецът.

– О, няма проблем, Джак! – каза Мистър Хинчи. – Много свестни момчета и преди нас са пили от шишето!

– Е, това е по-добро от нищо! – каза О'Конър.

– Не е лошо момчето! Мисли той за нас, ама по неговия си начин!

Момчето се върна с тирбушона. Старецът отвори три бутилки и му върна тирбушона, но Хинчи се обърна към него:

– Искаш ли да пийнеш, момче?

– Ако може, сър!

Старецът отвори още една бутилка и му я подаде.

– На колко години си? – пита.

– На седемнайсет! – каза момчето.

И тъй като старецът не каза ни дума повече, то взе бутилката и рече към Мистър Хинчи:

– Благодаря Ви, сър! – изпи чашата, сложи бутилката на масата, изтри си устата с ръкав, после прибра тирбушона, на вратата каза нещо за довиждане и изчезна.

– Ей така се почва! – каза старецът.

– Клин клин избива! – каза Хинчи.

Старецът раздаде бутилките и мъжете пиха. После ги оставиха на камината и въздъгнаха с облекчение.

– Ами, мисля че свърших добра работа днес! – каза след кратка пауза Хинчи.

– Така ли е, Джон?

– Да, направих това онова на улица Доусън, аз и Крафтън. Между нас да си остане, Крафтън (свастно момче е), но не става за агитатор. Не може да каже и дума, дори на куче! Седеше и гледаше тълпата, докато аз говорех!

Двама мъже влязоха в стаята. Единият, много дебел, дотолкова, че имаше опасност сините му дрехи да се пръснат по шевовете. Имаше огромно лице, наподобяващо на млад бухал, огромни сини очи и посивели мустаци. Другият, доста по-млад и строен, беше с гладко избръснато лице. Носеше висока двойна яка и шапка.

– Здравей, Крафтън! – каза Хинчи. – Говорихме за вълка, а той...

– Откъде е този алкохол? – попита младият. – Да не сте издоили кравата?

– О, разбира се, Лионс забеляза първом питието! – засмя се О'Конър.

– Така ли се агитирало? – каза Мистър Лионс. – А ние с Крафтън седим на дъжда с тия листовки и събираме гласове, а?

– Защо, по дяволите, – каза Мистър Хинчи. – аз за 5 минути съм събрал повече, отколкото вие двамата за цяла седмица!

– Отвори две бутилки, Джак! – каза О'Конър.

– Ама как, нямаме тирбушон. – каза старецът.

– Чакай, чакай... – каза Мистър Хинчи. – Не сте ли виждали този номер?

Взе двете бутилки от масата и ги сложи на скарата на камината. После седна до огъня и глътна още една глътка от бутилката си. Мистър Лионс седна на ръба на масата, пусна шапката назад и започна да си клати краката.

– Коя е бутилката ми? – каза.

– Тази, хлапе! – каза Мистър Хинчи.

Мистър Крафтън седна на кутията и се загледа в другата бутилка на скарата. Мълчеше поради две причини. Първата, която беше достатъчна сама за себе си, беше, че нямаше какво да каже, втората беше, че преценяваше хората пред него. Беше агитатор за Уилкинс, от консервативната партия, но после оттеглиха кандидатурата си и избраха да гласуват за кандидата на националистите, той се присъедини към Търни.

След малко се чу „Пук“, мистър Лионс скочи от масата, взе бутилката и седна пак на масата.

– Точно им разказвах Крафтгън, – започна Мистър Хинчи. – че събрахме доста гласове, днес.

– Кого? – попита Лионс.

– Ами, Паркс, Аткинсън, Уоркс на улица Даусън. Ех, старо момче е той, дърт консерватор! „Ама вашият кандидат не е ли националист?“ – пита. А аз: „Той е уважаван човек. Най-добрият от всички, които са управлявали тази страна. Добър данъкоплатец! Има просторни частни сгради в града, добър бизнес. Виден и уважаван гражданин, стар пазител на закона и досега не е принадлежал към никоя партия, ни от добрите, ни от лошите, независим!“ Ей такива му ги наговорих.

– И какво за визитата на Краля? – попита Лионс, като пи и премляска.

– Слушай какво, – каза Мистър Хинчи. – всичко, от което се нуждае тази страна е капитал. Визитата на Краля означава прилив на пари, пари в тази страна! А гражданите на Дъблин ще ги управляват, ще ги използват! Виж онези фабрики на кея, идиот такъв! Представи си какво ще стане с тази страна, ако само поразвием индустрията, мелниците, корабостроителниците, фабриките! Капитал, ето, от какво се нуждаем!

– Но, Джон! – каза Мистър О'Конър. – Защо да посрещаме Краля на Англия? Не може ли Парнел сам...

– Парнел е мъртъв! – каза Хинчи. – Сега това е начинът, който виждам. Сега това момче ще седне на трона, а старата му майка ще го пази, докато посивее. Той е човек на света, което означава, че ще ни е от полза. Добро момче е, ако ме питате, и няма нищо задно наум. Честичко си казва „Старецът никога не ходеше да види онези диви ирландци. Но заклевам се, аз ще отида и ще ги видя на какво приличат.“ А нима ще го прогоним, след като идва с мир? Е? Не е ли така, Крафтгън?

Крафтгън кимна.

– Но въпреки всичко, сега, животът на Крал Едуард, знаете, не е... – мрънкаше Мистър Лионс.

– Миналото си е минало! – Каза Хинчи. – Персонално го харесвам и му симпатизирам. Той е скитник, като теб и мен. Обича си грога, може да обича и сеното, стар спортсмен. По дяволите, не можем ли ние ирландците да играем честно?

– Дотук всичко е страхотно! – каза Лионс. – Но я се замисли за случая с Парнел.

– В името на Бог, къде е връзката?

– Имам предвид, – започна Лионс. – че ние си имаме своите собствени идеали. Защо сега да приветстваме мъж като него? Мислиш ли, че

след всичко, което се случи, Парнел може да ни води? И защо тогава, да се оставяме в ръцете на Едуард XVII?

– Сега е годишнината на Парнел! – каза Мистър О'Конър. – Не ни трябва чужда лоша кръв във вените. Днес всички го уважаваме, дори и консерваторите! – добави, обръщайки се към Крафтън.

Пук! Тапата изскочи и от бутилката на Крафтън, той скочи, отиде до огъня, после се върна на мястото си с бутилката и каза:

– Ние го уважаваме, защото беше истински джентълмен.

– Прав си, Крафтън. – каза Хинчи. – Той единствен се оправяше с гнездото змии... „Долу, кучета, долу, проклетите да сте!“ Ей така се оправяше с тях! Хайде, Джо, влизай! – обърна се към Мистър Хинс, който се бе появил на вратата.

Мистър Хинс влезе бавно.

– Отвори още една бутилка, Джак! – викна Хинчи. – а, да! Бях забравил, че няма тирбушон. Дай ми, дай ми една и ще я сложа на огъня!

Старецът му подаде и той я сложи на скарата.

– Сядай, Джо! Таман си говорехме за Шефа! – каза О'Конър.

– Ай, ай! – обади се Мистър Хинчи.

Мистър Хинс седна до Лионс, но не продума.

– Той е един от тях! – каза Хинчи, – От тези, които са го изоставили. О, ще ти кажа Джо! Не! Застани пред Господ, като мъж!

– О, Джо! – каза изведнъж Мистър О'Конър. – Дай ни, онова което написа! Спомняш ли си? В теб ли е?

– О, да! – каза Хинчи. – Дай ни го! Чувал ли си това, Крафтън? Чуй това, прекрасно нещо...

– Хайде! Давай, Джо! – каза О'Конър.

Изглежда Мистър Хинс не се сети веднага, за това за което говореха. Но след малко каза:

– О, онова е... То е старо... вече...

– Остави това, човече! – каза О'Конър.

– Тихо, тихо! Давай! – каза Хинчи.

Мистър Хинс се поколеба. После в тишината свали шапката си, остави я на масата и стана. Явно репетираше наум. След доста дълга пауза, започна:

Смъртта на Парнел.

6 октомври 1891

Прочисти си гърлото, покашля се веднъж-дваж и започна да

рецитира.

Мъртъв е! Нашият некоронован крал е мъртъв.
О, Ирландия, скърби, жалей...
За него бие камбаната така свирепо,
А двуличните закони правят

Лежи убит от страхливци и крадци
Издигнат от калта до слава
А ирландските надежди, ирландските мечти
Загинаха на монархическата клада.

В палатите, в колибите, в кошарите
Ирландското сърце, където е
Е пълно с скръб, че него веч го няма
Той бе написал съдбата й.

Но Ирландия ще го покрие с слава
Зеленото знаме ще се развява
Държавниците, бардовете, войниците растат
Пред нациите на Светът.

Той мечтаеше (о, само мечтаеше)
За Свобода, но се стремеше
Да сграбчи своя идол, страст
Но разделиха го от любовта.

Срам за вас, страхливци, подлещи
Убихте го, о загуба!
Предадохте го на тълпата грозна
От глупави свещеници, тълпа...

Нека винаги срама ви гони
Паметта на истинския нека
Че осквернихте неговото име
На онзи, който живя с чест.

Той падна като истински герой
Благородник до последния си дъх
Смъртта сега събра го с тях
Героите на Ирландия от миналото.

Ни звук да не руши съня му!
Ирландия духът му ще издигне
Нагоре като феникс в пламъци
Ще разкъса тъмнината в онзи ден.

Денят на свободата
И в този ден Ирландия ще бъде
И всички ще се радват и летят
Една скръб само ще остане – Памет за Парнел.

Мистър Хинс седна на ръба на масата. Като свърши последва тишина и после бум от аплодисменти – дори Мистър Лионс ръкопляскаше. После всеки пи от бутилката си.

Пук! Отхвъркна тапата на бутилката на Хинс, но той седеше умислен на масата и не чу.

– Добър човек си, Джо! – каза О'Конър, измъквайки кутия с тютюна.

– Е, какво ще кажеш за това, Крафтън? – извика Мистър Хинчи. – Прекрасно е, нали?

Мистър Крафтън каза, че било много добре написано.

КРАЙ

© 1914 Джеймс Джойс
© 2008 Мирена Пламенова, превод от английски

James Joyce
Ivy Day in the Committee Room, 1914

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5488>]